

NIKEIGŌS CYUKYS

Pa zīmu, klāvā dzeivōdamys, cyukys
pi aizgolda bej pīrodušys tai,
ka dabōt ōrā jōs nikai
vairs navarāja. Lelys mūkys
bej kūpiejai kai sili izteirāt,
tai greidu pakaisāt.

Viņ dziļōk mygā vepri leida,
paṭ osys reikstš tī nazabeida,
a grozni rukstāja kai meža zvieri kaidi...

Tok labi nazabeidzá niki taidi!
As sacāt nazynu, kai gadājās, kai nā
ŗaiz zīmys nakti tymsā, vātrainā,
kod mīgā citā īmyguši ļaudš i suni,
klāvs daga, līsmōdams ar lelu guni.

Kod saimá pazamūda, beja vieli:
jau gōzās jumts, jau bruka grīstu dieli,
glōbt varāja vīneigi lūpus.
Ļaudš, atrōvuši durs i lūgus,
jau vādá gūvš i dzyna vuškys.

Viņ trūksnī, dyumūs apstulbušōs cyukys
kai aizkautys vāļ kvicá,
kod goni ōrā trīcá.

Bet špetni puisim preteim turājās

i sadágt klāvā trokōs, taisājās...

Tod spaņus, kipus pagivuši
i cyukom golvā izmaukuši,
nu klāva atspriekleņ tōs izgryudá,—
tai breidī pādejā vāļ dažys izglōbá.

A tōs, kas klāvā palyka,
tōs vysys dzeivys sadaga!

I ļaudš vāļ godōs taidi,
kam pīmeit niki taidi,
Kod grybi jūs nu katastrofys glōbt,
tod atspriekleņ jī monōs kōpt.

«Mōras Zeme» Nr.2 1992